

Asia: VN/28631/2021

Lausuntopyyntö työryhmän loppumietinnöstä yrityksen saneerauksesta annetun lain kehittämiseksi

Lausunnonantajan lausunto

Voitte kirjoittaa lausuntonne alla olevaan tekstikenttään

Lausuja: Anssi Kärki

Lausuttava aineisto:

Oikeusministeriön julkaisuja, Mietintöjä ja lausuntoja 2022:18

Yrityssaneerauslain kehittäminen

Työryhmän loppumietintö

Yleiskuva

Yrityssaneerauslain kehittämisestä annettu loppumietintö sisältää yksinomaan kannatettavina pidettäviä ehdotuksia yrityksen saneerauksesta annetun lain muuttamisesta. Ehdotetut muutokset on perusteltu hyvin eivätkä ne mielestäni anna aihetta suuremmille huomioille. En siksi tässä lausunnossa keskity mietinnön kehumiseen, vaan tuon esiin ne harvat havaitsemani potentiaaliset ongelmakohdat. Tämä antaa tälle lausunnolle väistämättä kriittisemmän sävyn kuin toivoisin, mutta katson parhaaksi mennä suoraan asiaan. Korostan kuitenkin, että yleiskuva mietinnöstä ja sen ehdotuksista on kiistatta positiivinen.

Tilintarkastajan selvitys

On suotavaa, että tilintarkastajien ohjeistusta tarkennetaan vastaamaan paremmin tuomioistuinten ja velkojien tarvetta puolueettomille näkemyksille velallisen taloudellisesta tilasta. Mietinnössä myös korostetaan tilintarkastajalta vaadittavaa neutraalia suhtautumista velallisen taloudelliseen tilanteeseen ja pohdittu keinoja tämän neutraalin asenteen varmistamiseksi. Varmistavia toimia ei

esitetty ja nykyinen oikeustila säilyisi ennallaan. Kustannussyyt ja Early Warning -palvelun kehittäminen sinällään ovat hyviä perusteluja tälle, kun tarkastellaan vain asianmukaisia ja vilpittömin mielin tehtyjä saneeraushakemuksia.

Sen sijaan epätoivoisten, viivyttelävien ja vilpillisten hakemusten kohdalla olisi tarvetta nykyistä tarkemmin varmistaa hakemuksen tukena olevan päätösaineiston laatu. Näin voitaisiin tehokkaammin puuttua epäasianmukaisiin hakemuksiin jo varhain. Näihin hakemuksiin puuttuminen oli myös yksi mietinnössä esiin tuotu ongelma. Tämä näkökulma olisi voitu ottaa huomioon tarkemmin, joskin näin saavutettavat hyödyt eivät välttämättä olisi olleet järkevässä suhteessa asianmukaisten hakemusten tekijöille aiheutuneisiin lisäkustannuksiin ja korotettuihin vaatimuksiin.

Samanaikaisesti vireillä olevien yrityssaneeraus- ja konkurssihakemusten käsittely

Työryhmä on oivaltanut hyvän keinon viivyttelyluonteisten hakemusten hyötyjen karsimiseen ilman suurempien esteiden ja kustannusten luomista. Jos konkurssihakemus käsitellään ratkaisukypsäksi samanaikaisesti yrityssaneeraushakemuksen kanssa, niin viivyttelyllä saavutettava aikahyöty jää nykyistä pienemmäksi. Tämä osaltaan vähentää kannustimia viivyttelyluonteisen hakemuksen jättämiseen. Jää nähtäväksi, kuinka merkittävä vaikutus on. Viivyttelymahdollisuutta ei näin saada poistettua. Kuitenkin yhdistettynä puutteellisten hakemusten tutkimatta jättämiseen liittyvään tarkennukseen saataneen merkittävällä tavalla hankaloitettua ainakin röyhkeimpiä viivyttelytapauksia. Ongelmaksi jää edelleen menettelynaikana tehtävät viivyttelytoimet. Etenkin määräajan pidennyspyynnöt ja tietojen panttaaminen selvittäjältä voivat yhä aiheuttaa ongelmia.

Selvityksessä selostettiin määräajan pidennysten myöntämisen nykytilaa ja huomautettiin, että yrityssaneerausasiassa määräaika voidaan asettaa huomattavankin lyhyeksi. Toivottavaa olisikin, että tämä käsittely toimisi vähintään pedagogisena huomautuksena ja käytännössä tiukentaisi tuomioistuinten käytäntöjä pidennyspyyntöjen osalta. Selvityksessä myös perustellaan perättäisten hakemusten tutkimatta jättämistä sillä, että hakijalla on ollut jo kahdesti mahdollisuus toimittaa oikeudenkäynnin perustaksi kelpaava hakemus (ensimmäinen hakemus täydennyskehotuksineen). Sama perustelu pätee mielestäni myös täydennyskehotusten määräajan pidennysten kohdalla. Hakijalla on ollut useampi mahdollisuus asianmukaisen hakemuksen toimittamiseen. Tämä puoltaisi ankarampaa suhtautumista saneerausasiassa esitettyihin toistuviin määräajan pidennyspyyntöihin.

Toistuvien hakemusten hylkääminen 70 a §

Mietinnössä ehdotetaan lakiin lisättäväksi uusi 70 a §. Jos hakemuksen, sen johdosta mahdollisesti annetun kirjallisen lausuman ja tuomioistuimen aikaisemman ratkaisun perusteella on ilmeistä, että edellytyksiä saneerausmenettelyn aloittamiselle ei ole, hakemus on hylättävä kirjallisessa menettelyssä. Tällä muutoksella on tarkoitus puuttua konkurssiin asettamisen epäasialliseen viivyttämiseen. Ratkaisu vaikuttaa toimivalta ja turvalliselta. Toistuvat hakemukset ovat erityisen röyhkeä, joskin harvinainen, viivyttelyn muoto ja näin saataneen karsittua yksi selkeimmistä toimintamalleista pois – tai ainakin suitsittua ilmiötä.

Voisi olla myös hyödyllistä pohtia ehdotetun 70 a §:n mukaan hylättävää hakemusta suhteessa 93 §:n mukaiseen ilmeisen perusteettomaan hakemukseen. Aiheuttaako hakemuksen hylkääminen 70 a §:n nojalla korvausvelvollisuuden hakijalle tai hänen asiamiehelleen 93 §:n mukaisesti? Toisaalta, jos hakemus hylätään kirjallisessa menettelyssä, vahinko rajoittunee mahdollisesti annettujen lausumien laatimisen kustannuksiin. Ei liene poissuljettua, että vahinkoa aiheutuu myös ilman lausuntokierrosta, joskin esimerkkitalanteen keksiminen etukäteen ei allekirjoittaneelta onnistu.

Avustajan vahingonkorvausvelvollisuus

Mietinnössä otetaan hyvin vahvasti kantaa hyvin tarkkaan rajattuun liiketoimintamalliin. Siinä mainitaan, että avustajan vahingonkorvausvelvollisuutta koskevan muutosehdotuksen taustalla on erityisesti sellaisten tilanteiden torjuminen, joissa yrityssaneeraushakemusta ei laadita aidosti velallisen aloitteesta, vaan avustaja aktiivisesti ja ”saalistusluontoisesti” markkinoi yrityssaneeraushakemuksen laatimista velallisille, joita velkoja on hakenut konkurssiin (s. 37). Tätä lausumaa täsmennetään myöhemmin kuvailemalla tarkemmin vahingonkorvausvelvollisuuden aiheuttavaa toimintamallia (s. 109). Tarkoitus on, ettei asiamies avusta tai kehota ilmeisen saneerauskelvotonta yritystä laatimaan hakemusta. Kyseessä voisi olla esimerkiksi tilanne, jossa yrityssaneerausta hakenut kirjanpitovelvollinen yritys ei olisi lainkaan pitänyt kirjaa liiketoiminnastaan. Säännös voisi tulla sovellettavaksi myös tilanteessa, jossa avustaja toimittaa samanlaisia hakemuksia useita velallisia koskien, eli käytännössä vain vaihtaa velallisen nimen ja vastaavat tiedot valmiiseen täysin puutteelliseen pohjaan.

Selvityksessä vahingonkorvausvelvollisuutta koskeva ehdotus on sijoitettu alaluvuksi viivytteilyluonteisia saneeraushakemuksia käsittelevään jaksoon. Voitaneen olettaa, että viivytteilyn suitsiminen on siis yksi tällä muutoksella tavoiteltu seuraus, vaikka liiketoimintamallin nimenomaisesta yhteydestä viivytteilyyn ei selvityksessä lausuta. Aiheen ympärillä käydyssä keskustelussa liiketoimintamalli on nähty osasyynä ongelmaan. Konkurssiasiamiehen toimistolle tehdyssä selvityksessä todettiin tällaisen toimintatavan harjoittajien olevan tavanomaisia viivytteily- ja keinotteluluonteisissa saneerauksissa (n. 37,5 %). Jälkikäteen tehdyssä selvityksessä on todettu, että noin 52,9 % prosenttia saneeraushakemuksista on näiden toimijoiden laatimia (Hilla Haajanen, pro gradu tutkielma 2022). Määrä on erityisen merkittävä. On myös vahvoja viitteitä siitä, että näiden toimijoiden mukanaololla on vahva korrelaatio parempiin tervehdyttämistuloksiin.

Voidaan siis argumentoida, että selvityksessä esiin nostettu ”saalistava” liiketoimintamalli ei ole yksinomaan syytä viivytteilytapauksiin. Tämä ei luonnollisestikaan tarkoita, että toimintatapa olisi neutraali sen suhteen. Konkurssin vireillöolo ja yrityksen vakavasti kriisiytynyt tilanne on omiaan motivoimaan velallisyriyten edustajia tarttumaan mihin tahansa tarjottuun oljenkorpeen. Tämä on omiaan luomaan aggressiiviselle markkinoinnille ja jopa hyväksikäytölle otolliset olosuhteet. Toisaalta konkurssiasiamiehen toimiston selvityksen yhteydessä järjestetyssä kyselytutkimuksessa tuotiin vastauksissa esiin myös se, että myös tällaista liiketoimintamallia käyttävät tahot näkevät aloitteen tulevan velalliselta. Arviointi saalistavuudesta vaikuttaisikin olevan monisyisempää kuin selvityksen pohjalle otettu näkemys.

Tästä syystä on erityisen huojentavaa huomata, että selvityksen ehdotuksissa puututaan ainoastaan selkeimpiin ylilyöntejä ja ongelmia aiheuttaviin tekijöihin. Kohteena on nimenomaisesti hakemusten taso ja velallisyriyten tilanteen tarkempi huomiointi. Tästä huolimatta vaatisi mielestäni laajempaa selvitystä, ennen kuin lain muutoksella pyritään rajoittamaan yksittäistä liiketoimintamallia.

Ehdotetut muutokset kohdistuvat perusteettomien hakemusten tekemiseen. Tällä pakotetaan asiamiehet ja avustajat tekemään tarkempaa asiakasseulontaa ja arvioimaan yritysten tilannetta tarkemmin. Mietinnössä myös kiinnitetään huomiota hakemus pohjia käyttämällä tehtyihin hakemuksiin. Toki on huomioitava, että pitkään yrityssaneerauskonsultointia harjoittaneilla toimijoilla on omat asiakirjapohjansa eikä hakemusten laatiminen joka kerta alusta asti varmastikaan ole tässä ehdotetun uudistuksen tarkoitus. Vakiopohjia käytettäessä tulisi kuitenkin varmistaa, että niissä esitetyt tiedot vastaavat velallisyriyten tilannetta eivätkä ole kokemuspohjaisia yleistyksiä aiemmista menestyneistä hakemuksista. Vakiopohjia käytettäessä voidaan myös erottaa tilanteet: 1) itse vakiopohjassa esitetyt tiedot eivät täytä hakemukselle asetettuja vaatimuksia, ja 2) vakiopohjalle

tehty hakemus ei vastaa velallisyriityksen tilannetta. Molemmissa tapauksissa hakemuksia voidaan pitää puutteellisina, mutta jälkimmäinen todennäköisesti täyttää hakemukselle asetettavat muodolliset vaatimukset. Tämä voi osaltaan tehdä tarpeettoman vaikeaksi sen osoittamisen, että hakemus on ilmeisen puutteellinen. Mielestäni olisi tarkoituksenmukaista puuttua molempiin puutteellisuuden muotoihin eikä arviointi saisi kohdistua vain muodollisiin vaatimuksiin. Molemmat tulkinnat mahtuvat lain sanamuotoon, mutta mietinnössä esitetyt perustelut voisivat tämän eron tarkemmin huomioida tulevien riitaisuuksien välttämiseksi.

On myös huomattava, että mietinnössä kytketään puutteellisuus arviointi vakiopohjien tilanteessa myös toistuvuuteen ("toimittaa samanlaisia hakemuksia useita velallisia koskien"). Tämä voi muodostua jopa soveltamisen esteeksi. Useimmilla saneeraushakemuksia hoitavilla asiamiehillä on usean tuomioistuimen tuomiopiirin alueelle ulottuva toimintapiiri. Myös saman alueen sisällä toistuvuuden arviointi vaatii vähintään tietoa, tai jopa näyttöä, aiemmin toimitetusta samansisältöisestä (mutta eri velallisen nimellä tehdystä) hakemuksesta. Kriteerinä tulisi voida myös käyttää sitä, että toimitettu hakemus ei selvästikään vastaa menettelyä hakevan velallisyriityksen tilannetta. Olennaista ei saisi olla sen osoittaminen, että samanlainen hakemus on jätetty myös aiemmin vaan riittävää pitäisi olla vastaamattomuus ja liika yleisluonteisuus.

Avustajan kelpoisuusvaatimukset

Avustajien kelpoisuusvaatimuksia koskevilta osin ehdotetut muutokset ovat tervetulleita. Asialliset perustelut ovat vakuuttavat ja velallisen hyväksi tulevat edut vaikuttavat konkreettisilta. Myös tämä esitys on sijoitettu viivyttelyluonteisia saneeraushakemuksia koskevan kappaleen alaluvuksi. Mietinnössä ei kuitenkaan avata, miten tarkalleen ottaen tämä ehkäisee viivyttelyä. Ilmeinen vaikutus lienee se, ettei asiamiehen vaihtamiseen ja uuden asiamiehen perehtymiseen mene aikaa. Näin saadaan vähennettyä viivyttelyllä saavutettavissa olevaa aikahyötyä.

Puuttumista voidaan hakea myös edellisessä saneeraushakemuksia laativien tahojen osalta lausutun kautta. Jos "saalistavaa" liiketoimintamallia hyödyntävät tahot nähdään keskeisenä ongelmana ja viivyttelyn aiheuttajana, niin avustajan kelpoisuusvaatimuksilla voidaan osittain hillitä tällaisten toimijoiden markkinoille tuloa. On kuitenkin huomattava, että nykyiset toimijat ovat osin henkilöitä, jotka omaavat vaadittavan korkeakoulututkinnon kelpoisuuden hankkimiseksi. Uudistus näiltä osin osuisi hyvin epätasaisesti liiketoimintamallia hyödyntäviin tahoihin, arviolta kahteen viidestä suurimmasta toimijasta. Näin vaikutus olisi korkeintaan rajattu. Toisaalta näin saavutettavia rajattuja hyötyjä voidaan pitää jopa toissijaisina, kun huomioidaan velalliselle tästä muutoksesta tulevat konkreettiset hyödyt siitä, ettei asiamiestä tarvitse vaihtaa prosessin keskellä.

Taloudellinen perusselvitys

Ehdotus perusselvityksen korvaamisesta hakemuksesta poikkeavien tai uusien tietojen ilmoittamisella on kannatettava. Päällekkäistä työtä ei ole syytä teettää. Ainoa huomioni koskee selvitystyön aikana havaittuja keskeyttämisperusteita. Mietinnössä käytetään useaan otteeseen velvoittavaa sanamuotoa (s. 45 ja 95). Tämä antaa kuvan, että selvittäjällä on velvollisuus hakea menettelyn lakkaamista havaittuaan keskeyttämisperusteen. Yrityssaneerauslaki ei kuitenkaan aseta tätä velvollisuudeksi. Myös oikeuskirjallisuudessa perusteen havaitsemisen on katsottu luovan neuvotteluvetoisuuden ja keskeyttämisen hakeminen on nähty enemmän harkinnanvaraisena seikkana. Vastaavaa harkintaa sisältyy myös asiasta annettuun konkurssiain neuvottelukunnan suositukseen 16 (kohta 6.4). Mietinnössä ei liene tarkoitettu ehdottaa nykytilan tiukennusta

selvittäjän reagointivelvollisuuteen keskeyttämisperusteen havaittuaan? Näitä mainintoja olisikin syytä lieventää nykyistä oikeustilaa vastaavaksi tai poistaa kokonaan. Selvää on, että selvittäjän on reagoitava havaitsemiinsa keskeyttämisperusteisiin asianmukaisella tavalla, vaikka nykytuotoinen taloudellinen perusselvitys korvataan suppeammalla tietojen ilmoittamisella.

Nopean saneerausmenettelyn äänestyskynnys

Ehdotus nopean saneerausmenettelyn äänestyskynnyksen alentamisesta vaikuttaa perustellulta ja pidän ehdotusta kannatettavana. Uudistus koskisi pääasiassa sellaisia velallisyhtymisiä, jotka ovat tavanomaista saneerausyritystä elinkelpoisempia. Tällaisia yrityksiä onkin syytä kannustaa saneeraukseen, etenkin, kun varhaisempi puuttuminen on ollut tavoitteena myös maksukyvyttömyysdirektiivin implementoinnissa.

Alempaan äänestyskynnykseen on mietinnössä liitetty myös ehdotus entisestään alennetusta äänestyskynnyksestä, mikäli velallinen maksaa vähintään 25 prosenttia saatavista viimeistään vuoden kuluessa ohjelman vahvistamisesta. Ajatus on hyvä. Mietinnössä (s. 58) tuodaan esille, että on perusteltua vaatia suurempi äänten enemmistö, jos velkaa leikataan enemmän ja vastaavasti vähemmän mikäli velkaa leikataan vähemmän. Hieman oudommalta vaikuttaa ajatus siitä, miksi saatavien määrän lisäksi maksun ajankohta on rajattu ensimmäiseen ohjelman toteuttamisen vuoteen. Mietinnössäkin todetaan nykyisen käytännön painottavan velkojien suorituksen maksamista ohjelman myöhäisemmässä vaiheessa.

Herääkin kysymys, onko nykyisin noudatettava käytäntö jostain syystä ei-toivottu ja halutaanko tässä kannustaa etupainotteiseen maksuun. Tämä on varmasti velkojille edullinen kannustin. Voi kuitenkin olla, että tämä rajoittaa toimivan saneerausohjelman liiketaloudellisen suunnittelun liikkumavaraa. Jos laissa asetetaan kannustin, joka ei välttämättä ole liiketaloudellisesti järkevä, tuon kannustimen mukaisen edun saaminen voi periaatteessa vinouttaa ohjelmaehdotuksen laatimista tavalla, mikä vaarantaa tervehdyttämistavoitteen. Jos esimerkiksi toiminnan tervehdyttäminen olisi järkevää tehdä sijoittamalla uuteen tuotantolaitteistoon ohjelman alkuvaiheessa, voi kannustin velkojen aikaisempaan maksamiseen estää riittävän panostamisen.

Laissa luotu keinotekoinen kannustin saattaa siis rajoittaa liiketaloudellista arviointia tarkoituksenmukaisesta tervehdyttämisohjelmasta. Tämä voi siis johtaa siihen, ettei kannustimella tavoiteltua toimintamallia käytetä, sitä ei koeta houkuttelevaksi tai siihen, että se jälkikäteen huomataan epäedulliseksi velalliselle. Näin ollen on epävarmaa, millaiset vaikutukset tällä kannustimella tulevat olemaan.

Olisi parempi, että ohjelman sisältöön liittyvät ehdot jätettäisiin osapuolten tapauskohtaiseen harkintaan. Tällä ehdotetulla alennetulla kynnyksellä ja etupainotteisella maksulla tuskin kuitenkaan on merkittävää vinouttavaa vaikutusta, sillä se kohdistuu hyvin tarkoin määriteltyyn tilanteeseen, johon pääsy edellyttää monien ehtojen täyttymistä. Vaatimus maksujen etupainotteisuudesta myös rajaa sitä, millainen velallisen taloudellinen tilanne voi olla alennetulla kynnyksellä hyväksytyissä ohjelmissa. Velkojien kanssa saavutettava sovinto itsessään todennäköisesti vaatii yrityksen tilanteen olevan melko hyvä ja tervehdyttämisenusteen olevan realistinen. Tämän lisäksi etupainotteisuus edellyttää yhtiöltä maksukykyä jo ensimmäisen vuoden aikana, mikä osaltaan myös vaatii yrityksen tilanteen olevan suhteellisen hyvä.

Luontaisuuritusopimusten irtisanomisoikeus

Mietinnössä ehdotetaan laajennettavaksi velallisen oikeutta irtisanoutua tervehdyttämistavoitteen kannalta haitallisista sopimuksista. Aiemmin irtautuminen on ollut rajoitettu tarkoin sopimustyyppin mukaan ja nyt ehdotetulla tuotaisiin myös velallisen luontaisuuritevelvoite osaksi tätä sääntelyä. Muutos on tervetullut ja olennaisella tapaa edistää tervehdyttämistavoitteen toteuttamista. Mietinnössä pohdittiin myös velallisen sopimuksen tyyppistä ja sopimusvastuun laajuudesta riippumatonta oikeutta vetäytyä sopimuksesta (s. 63). Tämä laajin vaihtoehto olisi johdonmukaisin ja tervehdyttämistavoitteen kannalta suotavin. Tämä kuitenkin pitkälti puuttuisi sopimusten sitovuuden periaatteeseen ja olisi muutoinkin melko mittava muutos. Mietinnössä vaihtoehto hylättiin, mitä voidaan pitää turvallisenä ratkaisuna. Laajempi vaihtoehto voisi kuitenkin tulevaisuudessa olla nykyistä tilaa parempi, jotta velkojan asema ei riippuisi niin paljon sopimuksen tyyppistä. Pitkälle sopimuskumppanien oikeuksiin puuttuvana instrumenttina tulisi laajassa vaihtoehdossa kuitenkin korostaa nykytilaa enemmän irtisanomisen välttämättömyyttä saneerauksen toteuttamisedellytysten vuoksi. Välttämättömyyden vaatimuksien tiukalla tulkinnalla voitaisiinkin vähentää laajemman puuttumisen haittavaikutuksia, mutta samalla mahdollistaa aidosti vahingoittavien sopimusten irtisanominen.

Mietinnössä sivutaan myös kysymystä siitä, mitä voidaan pitää kohtuullisena korvauksena sopimuksen irtisanomisen aiheuttamasta vahingosta (s. 98). Korvauksen osalta viitataan olemassa olevaan vuokra- ja vuokraluottosopimuksia koskevaan 1 momenttiin. Sen mukaan vuokra- tai vuokrausluottosopimuksen ennenaikaisen päättymisen vuoksi suoritettava korvaus käsittää kohtuullisen vahingosta, jonka vuokralleantaja osoittaa hänelle aiheutuvan. Korvattavaksi tulee siis yksittäistapauksessa aiheutuva todellinen vahinko. Lain sanamuodossa käytetään ilmaisua kohtuullinen korvaus, mutta mietinnössä ja 1 momentin esitöissä puhutaan aiheutuvan todellisen vahingon korvaamisesta. Nykyiselläänkin on epäselvää, tarkoitetaanko tällä täyttä korvausta vai pyritäänkö sanalla ”kohtuullinen” ilmaisemaan alennettua korvausvastuuta.

Tervehdyttämistavoitteen kannalta olisi ongelmallista, jos korvaus tarkoittaisi automaattisesti täyttä korvausta. Tällöin hankalasta sopimuksesta irtautuminen voisi tarkoittaa koko sopimuskauden ja -velvoitteen täyttämisen muuntamista rahamääräiseksi vaatimukseksi. Tämä osaltaan vähentää irtisanomismahdollisuutta käyttökelpoisuutta, jos korvattava summa lopulta vastaa sopimuksen täyttämistä. Toisaalta korvaussumma on saneerausvelkaa ja sille tulee vain ohjelman mukaiset suoritteet. Korvausvelvollisuutta ikään kuin kohtuullistetaan tuossa vaiheessa. Kysymys ei ole aivan yksiselitteinen ja perustellusti voidaan argumentoida sekä täyden korvauksen että kohtuullisen summan suuntaan. Lainsäätäjän olisikin hyvä ottaa kantaa asiaan nyt, kun ongelmallista ilmaisua ollaan sellaisenaan toistamassa lainmuutoksessa.

Rovaniemellä 18.5.2022

Anssi Kärki

Yliopistonlehtori, insolvenssioikeus

Lapin yliopisto, Oikeustieteiden tiedekunta

Anssi Kärki
Lapin yliopisto